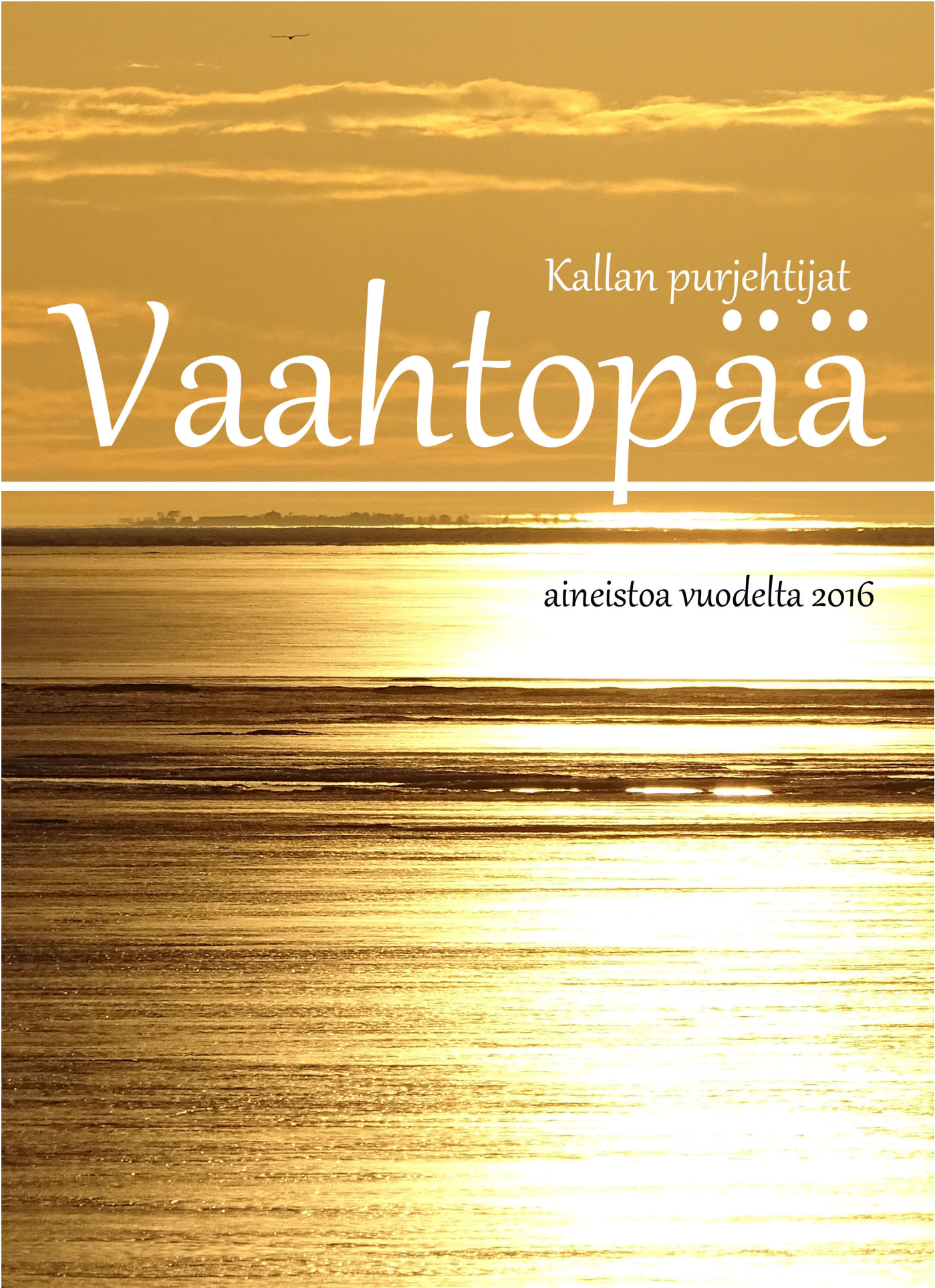

Kallan purjehtijat

Vaahtopää

aineistoa vuodelta 2016

s/y Kristiinan paluu Kalajoelle 2016

Kippari Rahja oli jo lopuillaan olevan purjehduskesän kierrellyt vaihtomiehistöjen kanssa Suomenlahden rannikkoa. S/y Kristiina oli Raisiossa ja miehitys vaihtui. Mylläri ja Rami lähtivät autolla jo sunnuntaina mutta minä suvun tapaamisen viivästyttämänä vasta tiistaina Onnibussilla Kalajoen Shellin edestä. Onnibussi oli ensikertalaiselle rattoisa kokemus. Pari vuotta aikaisemmin menin linja-autolla Kaskisiin ja siinä oli kaksi vaihtoa. Vaihdoissa oli se hyvä puoli, että sai hetken käveleskellä. Molempi parempi – pääsin perille tosi sujuvasti ja vaivatta.

Kohteena oli täällä kertaa Pori – Raippaluoto minne kippari Rame, Rami ja Mylläri olivat seilanneet veneen sunnuntaina. Saavuin paikallisliikenteen bussilla kello 19.00 aikoihin Raippaluotoon ja käveltyäni venesatamaan. En löytänyt Kristiinaa millään. Kävelin ympäri laitureita ja lopulta näin Suomen lipun, jota etsin veneiden paarboardin barduunoista. Siellä se on, ajattelin, ja menin laitureita pitkin takaisin maalle. Kävelin lippua kohti, joka oli satamassa olevan klubirakennuksen takana hieman katonharjan yläpuolella pusikossa kuivalla maalla kuin majalippu. Käännyin jo ympäri kun Rami tulee kulman takkaa ja huutaa nimeäni. Oli pojat paikan keksinyt. Vene oli kylkikiinnityksessä huoltolaiturissa Raippaluodon vierassataman takapihalle. Olihan se toki taidolla valittu laituripaikka kun tuulta oli ihan kunnolla vielä aamullakin kun kurssi oli kohti Kaskista.

Kaskisista olen aina pitänyt. Metsä-Botnian hiljennyttyä kaupunki on hiljaiselon perikuva, mutta vierasvenesataman palvelut olivat perinteisen toimivat. Hyvä laituri, erinomainen rantapalvelu saunoineen ja yrittäjäpariskunta, jota ei voi kuin ihailla hyvästä sataman huolehtimisesta. Kaskisista oli hyvä lähtöasema kohti Ulvö:tä.

Torstaina 11. elokuuta 2016 lähdimme ylittämään Selkämerta. Venessä meitä oli kolme Raimoa ja Heikki. Tuntui vähän orvolta olla ainoa Heikki. Raimot ovat Raimo eli Rame Rahja - s/y Kristiinan kippari, Raimo Hihnala, jota olen vuosia kutsunut Mylläriksi ja Raimo Juola. Raimo Juola on Rami. Hän on H-vene s/y Pulex'in kokenut ja osaava gast. Niin mentiin merelle hyvässä tuulella kuutta solmua. Yli kaksitoista tuntia oltiin jo seilattu ja vain pari laivaa nähty. Ilta pimeni eikä vene noussut kohti Ulvö:tä. Tuuli tyyntyi ja kun pääsimme Ramin kanssa punkkaan, pärähti kone käyntiin. Oli se niin väkinäistä yrittää päästä uneen koneen jystäessä, ihan karseeta. Veneen punkassa oli kuitenkin makeaa nukkua muutama tunti ja konekin oli hiljaa kun herättiin Ramin kanssa puolilta öin kannelle.

Niin purjehdittiin puolen tunnin verran ja automaatti piti kurssia. Rami navigoi ja päätimme muuttaa kurssia parin asteen verran. Minusta ei ollut sen automaattiohjauksen käyttäväksi ja haltijaksi ja kipparinkin kannelle hälyttämän hässäkän jälkeen saimme ruorin käsiohjaukseen. Siinä sitten vuoroteltiin tunnin jaksoin Ramin kanssa ruorissa ja Ruotsin tuulimyllypuisto nousi vilkkumaan punaisena mattona horisontissa ennen kolmea. Oli sekin kummallisen näköistä kun ei ole ennen nähnyt. Rami teki täydellisen navigoinnin ja halssin vaihto meni aivan kohdalleen ennen neljää aamulla. Olimme täsmälleen kurssissa kohti Ulvön sataman reikää. Kuuden jälkeen saimme veneen pakettiin ja lyhyiden unien jälkeen aamiaisen laiturin vieressä olevan hotellin keräämisvaiheessa olevasta aamiaispöydästä aivan loppuminuuteilla.

Saarella yritimme tavoittaa Sven Bodinin, Ulvö museum asiantuntijan, mutta emme onnistuneet. Katsoimme museossa Lubbe Norddstöm elämäntyöhön ja saaren kalastushistoriaan opastavan videon (josta kuvat) sekä kiipesimme saaren korkeimmalle paikalle luotsituvalle. Näköala satamaan ja saarta ympäröivälle merelle on vaikuttava.

Tukevan aamiaisen jälkeen jatkoimme rannikkoa pitkin ylös ja yön pimeydessä kahden tai kolmen aikoina olimme Ratan:ssa. Ratan oli aikoinaan ollut merkittävä satamapaikka ja siitä muistona oli hyvä vierasvenelaituri, jossa ei ollut Kristiinan lisäksi muita veneitä. Läheisellä asuntovaunupaikalla oli pari yöpyjää. Veneemme kohdalla oli mielenkiintoisen näköinen kuuden neliön kokoinen mökki. Siinä oli ikkunaluukut kahdella seinällä. Luukku aukeni kun avasi salvan ja sisällä oli keskellä lattiaa puisen rakennelman päällä jonkinlainen mittalaite tai vekotin. Vasta kävelysiltä takaisin tullessani huomasin heinikossa kyltin, joka kertoi mökin tarkoituksen. Se oli maretaario, jolla mitattiin maan kohoamista.

Alueen sosiaalityöt olivat toimivat. Samassa pitkässä rakennuksessa oli käsityö putiikki josta ostin tuliaiseksi pienen pöytäliinan. Pidin sen väreistä. Paikallista väriä toi myös ikäiseni vaari. Hän tuli rantaan katsomaan katamaraaniaan ja jututin häntä hetken. Pian mies tuli veneellemme ja kertoi katamaraaninsa tarinan. Hän oli tehnyt lapsilleen kaksi alumiinikanoottia. Aikanaan kanootit sitten jäivät rantaan ja vaari yhdisti kanootit katamaraanikseen ja seilaili sillä. Vaikuttavan näköisiä yksilöitä molemmat – mies ja katamaraani. Juttua hänen kanssaan Ramella olisi riittänyt maailman tappiin mutta meidän muiden ruotsikielen taito alkoi uupua miehen kerrontaa kuunnellessa.

Seuraava etappi oli Sikeå. Purjehdus tähän vanhaan satamapaikkaa oli tällä kertaa kohtuulliset muutamia tunteja. Näkymät satamassa olivat mielenkiintoiset. Laituri oli kuin romukauppa. Rannassa on kaiken tavaran keskellä vaijerinosturi, joka lienee ollut nuoruuteni ajalta. Itseni näköinen, ajattelin. Kauempana oli vanhan saha-alueen varastoja joiden naapurialueella oli matkailuautoalue. Matkailualueella oli pieni baari ja siinä vaatimaton elintarvike hylly. Muita asiakkaita ei ollut ja saimme ystävälliseltä nuorelta myyjältä hyvän palvelun. Sahan historiasta hän ei paljon osannut kertoa mutta antoi meille kuvan vanhoilta ajoilta ja se kertoikin paljon. Alueen menneisyys hahmottui ja netistä löytyi lisää tietoa. Minulle vanha saha-alue oli nostalginen. Arvelisin kuitenkin, että moni veneilijä ei sinne hakeudu.

Sunnuntaina 14, elokuuta lähdimme kohti Konikarvoa. Olimme samalla leveysasteella 64 kuin Kalajoki ja pääsimme yhdellä halssilla suoraan Perämeren yli niin kuin suunnitelma oli. Tuuli oli navakka sivuvastainen ja aikaa ylitykseen meni kymmenisen tuntia.

Kaiken kaikkiaan purjehdus ei ollut mikään T-paita reissu. Koko ajan päällä oli rannassakin puserot ja takit. Merellä oli päällä kaikki varusteet lukuun ottamatta tosi kylmää varten varalla olevat villakasarit ja paksu villapaita. Mutta aina oppii. Kippari Ramen preventterin käyttö oli minulle esimerkiksi. H-vene purjehtijana luottaa aivan liikaa siihen, että vahinkojiippiin ei sorru. Sen muutaman kerran kun se on tapahtunut, niin vakavan tilanteen on pelastanut vain hyvä tuuri. Tämä asia kertaantui, kun luin syksyn aikana Eero Lehtisen kirjoittaman kirjan ”Pakko Purjehtia” (Eero Lehtinen ja John Nurmisen säätiö 2014). Vuonna 1991 Eero Lehtinen oli s/y Cacadu gastina Europa 92 purjehduksessa. Tyynellä Valtamerellä ruorimiehen tarkkaavaisuus lopasti seuraamaan muun miehistön toimintaa ja vene jippasi. Puomia varmistava preventteri petti kovassa tuulessa ja samalla sekunnilla luukusta kannelle nousut mies iskeytyi valtavan voiman paaskaamana mereen tuhat mailia lähimmästä rannasta Calapagoksen eteläpuolella. Seuraukset olivat tuhoisat. Turvallisuuksakuuta ei ole missään ja meri on kuitenkin yksi turvallisimmista ympäristöistä. Meri on kaunis ympäristö ilman rajoja.

Heikki Santaholma

Kertyneitä kuvia kaudelta 2016

Lokkilinnan terassilla kisakanslian edessä seisovat palkinnot kädessä talvipurjehduksen SM – palkittuja. Kisat järjesti PWR eli Perämeri Wind Riders.

Ykkösenä vasemmalla Arto Ravander Raahesta, Feodor Gurvits Helsingistä, Antti Riihimäki, Oskari Pääkkönen, Juha Junnikkala. Seuraavaa miestä leija sarjasta kirjoittaja ei tunne ja viimeisenä oikealla on Anna Gurvits ja naisten mestari purjekelkoissa.

Alkukesästä Maija-Liisa Syrjälä järjesti Raahesta RaaPs:in lipunnostotilaisuuden. KaPua paikalla edustivat Ilpo Nenonen, Jouko Arvo ja Heikki Santaholma. Maikki Syrjälä on sini-takkinen toinen vasemmalla.

Nosturin luona ovat aina vastuuntuntoiset miehemme ratamestari Lasse Kärjä ja kommomenneeltä vuosituhannelta Petteri Petrelius. Nosturin ketju oli rasvattu ja sähköjärjestelmään vaihdettu pienempi pistotulppa. Vastuullisesti he korostavat KaPu hallituksen tiedotusta: KÄYTTÖ OMALLA VASTUULLA.

Cafe Reef oli jo avannut palvelunsa ja huoltomiehet Lasse Kärjä ja Petteri Petrelius olivat sortuneet tauolle.

Käsiensä puhtaudesta huolta pitävä menneen vuosituhanen sihteeri Heikki Santaholma ehähti paikalle kun sihahti.

Purjehtimassa Kroatiassa

Viime syyskuussa kun Suomessa jo alettiin valmistautua syksyyn ja viileisiin keleihin, niin me suunnistimme Kroatian lämpöön. Siellä oli vielä täysi kesä ja vedet lämpimät.

Kari oli vuokrannut meille veneen lauantaista perjantaihin saakka. Olihan se elämys olla jäsenenä sellaisella purjehduslomalla. Lauantaipäivän pakkasimme venettä. Suurimpana hankintana oli ruokatarvikkeet. Veneessä oli jokaiselle pariskunnalle oma hytti ja vessojakin löytyi kaksi kappaletta. Päätimme, että lomalle tänne on tultu ja sellaista myös purjehduskin täytyy olla, että jokainen nauttisi matkasta.

Tästä se kaikki alkoi. Trogirin satamassa keräsimme tärkeimmät tavarat veneeseen.

Lähdimme heti aamupalan jälkeen merelle ja purjehdimme päivän. Neljän jälkeen jo aloimme suunnitella yöpymispaikkaa koska pimeä tuli jo kuuden maissa.

Vesi on kirkkaan vihreää mutta niin suolaista, että siihen on melkein mahdoton hukkua. Vesi kanttelee niin paljon, että melkein uimataidotonkin pystyy siinä uimaan.

Iltaisin ilman lämpötila laski siedettävään 24 asteeseen mutta aamulla lämpö kipusi tuonne 30 asteeseen. Olikin helpotus päästä päiväksi merelle, vilvoittavaan tuuleen.

Meidän hotellimme viikon ajan

Sininen luola oli näkemisen arvoinen.
Valo tuli luolaan veden alaista tunnelia pitkin.

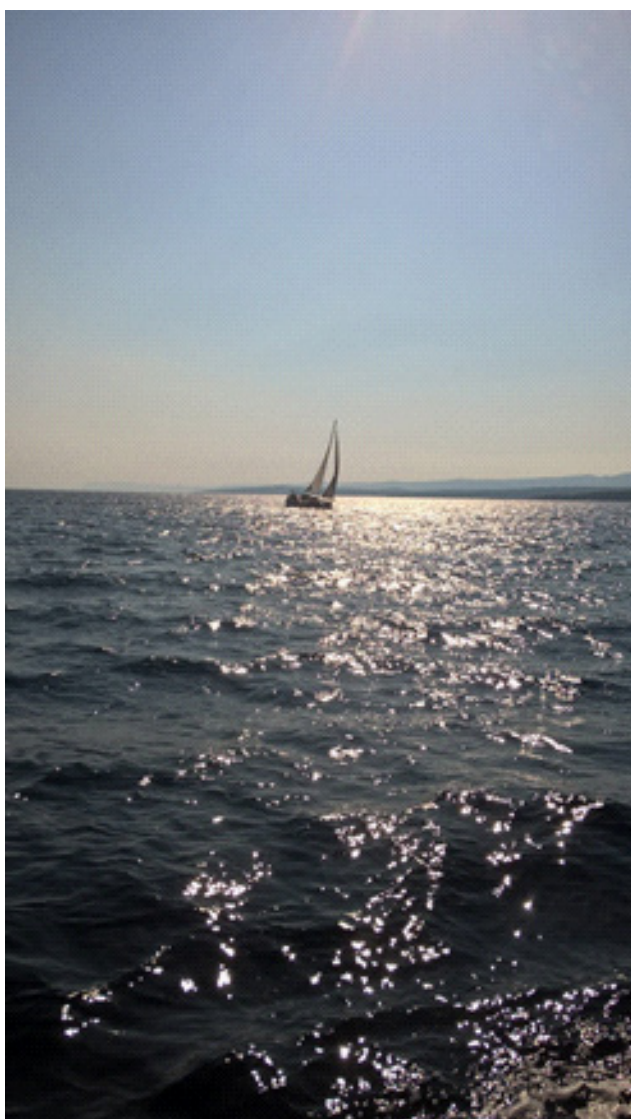

Poukamissa ei tarvinnut yöpyä yksin.

Reissun kapteeni ja perämies

Välillä kunnon purjehduskelit.

Snorklaus avasi aivan uudenlaisia näkymiä veden alla

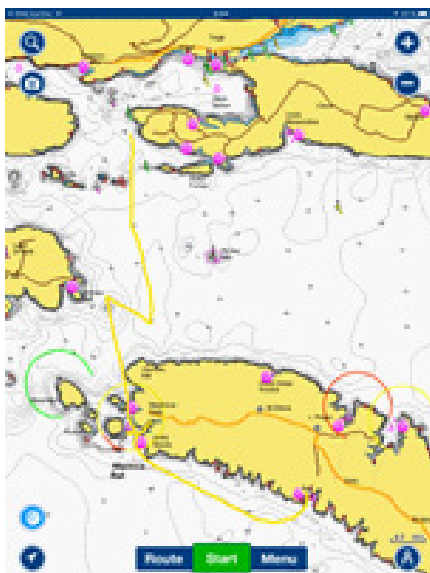

Navigointi Kroatian rannikolla oli helpompaa kuin Suomessa. Vettä on monta metriä ihan saarten rantaan saakka. Siksi merimerkkejä siellä ei näkynytkään.

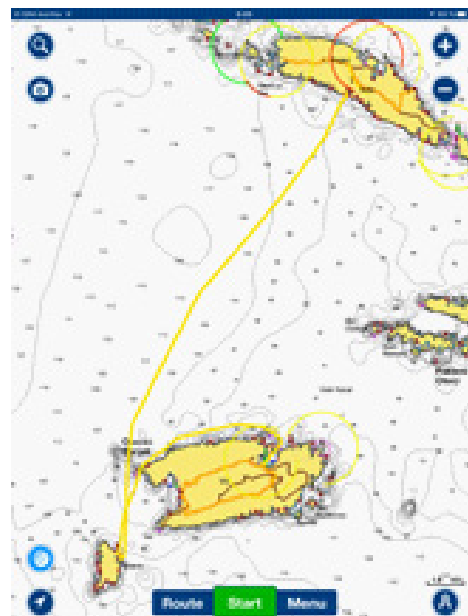
Aamusta keli oli aurinkoista mutta tuuletonta ja siksi usein ajelimme moottorilla. Moottorin ääni noin isossa veneessä ei tuntunut kovalta vaan tasaiselta hurinalta. Puolen päivän jälkeen alkoi tuulla ja saimme nostaa purjeet. Olihan se mahtavaa purjehtia ja ympärillä oli kymmenittäin toisia samantyyppisiä purjeveneitä. Mutta tilaa oli kaikille ja mitään vaaratilanteita ei päässyt syntymään. Se on niin oma maailmansa olla yhtenä toisten purjehtijoiden keskellä. Se tunne on vaan niin hieno. Olimme onnekkaita, että saimme kokea sen.

Purjehduskautta taas innolla odottaen

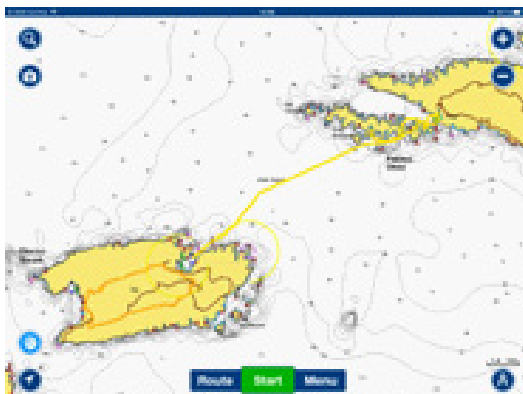
Marja

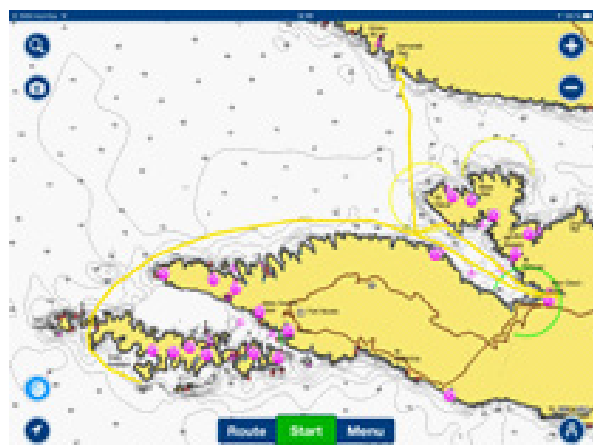
Su
Trogirin satamasta lähtö ja yöksi Soltan saaren
länsipuolelle Uvala Tatinja lahden poukamaan.

Ma
Vierailu sinisessä luolassa ja Visin kaupungin
satamaan yöksi

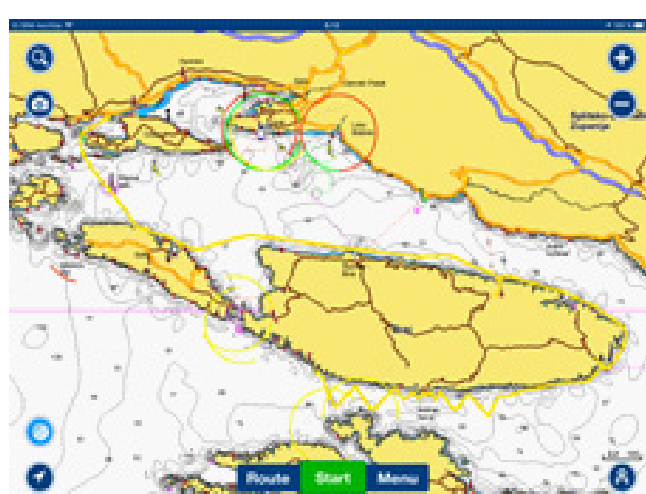
Ti
Hvarin kaupungin edustalla käytiin kääntymässä
ja yöksi Pakleni Otocin saaren poukamaan

Ke
Vierailimme Stari Gradian kaupungissa
Yön vietimme Uvala Krusican lahden poukamassa

To
Piipahdimme Sumartin kaupungissa
ja yön vietimme Puciscan satamassa

Pe
Paluu Trogirin satamaan

Kuvat
Riitta Alaverronen

